

BAKA GYÖRGYI

Egy Baka István-sorra

a fájdalom túlpartján várt az éden
de nem juthattam odáig soha
nem tudhatom miféle terv régen
kimondott belül maró szava

itatódott recsegő porcikáimba
hogy csak a fájdalom éltet
haragom is hiába már ha
mérget sejtjeimbe kerget

ebben a meggyötört lázadó földben
ebben a vérző virágzó anyanyelvben
találtam meg kegyelmed nehéz sebeit

beborítanak, izzanak, fájnak,
mégis az innen fakadó szavak
nevezik meg belül hordozott hazámat

Csontváry inspirációk

Álmából felriasztó jelként
tűzvörösen zuhant alá a fény
a magas Libanonból
belángolta Héliosz oszlopait
átkarolta a környező fákat
hegyeket, felragyogott
Héliosz-Baalbek a végtelenbe
tárgulva mutat önmagán túlra
lüktet, miként a teremő
igazság, amit régóta hordozott
sötétben őrzött takargatott
most világra tárul
nevetés és megbotránkozás
között testet ölt

ami valahol volt, de inkább
nincsen, a távoli jövőből
ideszakadt a szem elé
mely meglátta, az értelem elé
mely felfogta az örökre rejtettet

Vizek tükrén gyűrődnek, kisimulnak
a fentről való képek, ideérve
tövisek döfik át őket, értetlenség
irigység mérgezett élei
felpattan a burok, színek és formák
áramolnak, lerázza fölösleges terhét,
a belül rátapadt sötétet,
az ős-sugárból átfordul: Nap-színek,
Nap-erők lángolnak
az élő perspektívában
Nap-magzatvízben úszva
újjáélednek az elsüllyedt
mítoszi képek – megkínzott
pillantásában helyreáll,
megnyílik a lélek,
világ-egység ikon:
valóság és költői inspiráció
egymást ölelése ég a képen
a Magányos cédrus:
minden lehető élet fája,
fájdalom-fa, világ-fa, fény-fa
szemeddel ha simogatod
hanggá, illattá, a szellem
csendjévé változik...

Elhurcoltak hajnali útja

*Az Érdről és környékéről 1945. januárjában
„málenkij robotra” elhurcoltak emlékére*

A hajnali ég hosszan vajúdik
szürke magzatvizét folytatja szét
erőlködik, de nem bírja még
megszülni vérrel kevert színeit

Húzkodják jégszilánkos ködfátylukat
maguk után a csont-sovány téli utak
szúró félelmeiket, aggodalmukat
vonszolják így a kényszerrel elhurcoltak

Lombtalan karjukat rázzák
köröttük tiltakozva az égre a fák,
jég-harmat ül Isten behunyt szemén
reszkető testekben törik a remény

Távol gyűjtőtáborok, tömegsírok
tátongó torka várja őket
fény-könnyeket hullató angyalok
kísérik az ártatlanul szenvedőket

Némán vonul az elhurcoltak serege
összehúzott kabátjuk alatt
hitük parazsa még nem apad
a fenekedő halál ellen feszülve

emberi arcukat óvják,
míg tört szavaik mélységéből
a másikat segítő mozdulat tör föl
s lélegzik a lélek testük sebein át